

Lisbet Kjær Müllers prædiken 10. søndag efter trinitatis

Taler

Lisbet Kjær Müller
Sognepræst

Dato

24. august 2014

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster

Jonas' Bog kapitel 1
Paulus' Brev til Galaterne kapitel 6, vers 14-16
Markusevangeliet kapitel 4, vers 35-41

Salmer

Befal du dine veje
Helligånd, vor sorg du slukke
Højhedens Gud, som kom herved
Gud Helligånd, vor igenføder
Hvad er det for en snekke
Du, som ud af intet skabte

- 1 Vi er alle i samme båd.

Båden – bredden – søen.

- 5 Indtil nu er det hele foregået ved Genesaret sø. Byen Kapernaum ligger ved søens bred. Og det samme gør bådene.

Men jeg vil begynde i Grønland. Hvor Minik Rosing, geolog og forsker, har fundet livets fødselsattest. Han fortæller, hvordan han kom til Isua nord for

- 10 Nook og fandt en sten – brun skiffer. Med begejstring fortæller han, hvordan den har været gemt i millioner af år, og så står han der med den i hånden. Lige her i Isua stikker jorden sit tidligste ansigt frem: 3,8 milliarder år tilbage, Vi kan tolke den tidligste jord, at der var liv allerede så tidligt.

- 15 Uden samme begejstring er det det samme, vi gør i denne tid, hvor vi prædiker over Markusevangeliet fortløbende. Vi er tilbage ved troens spæde begyndelse. Og man kan undre sig over, at vi ikke er kommet længere sammenlignet med livets begyndelse, hvor der virkelig er sket en udvikling. Men måske kommer vi

20 ikke længere end til begyndelsen, når det gælder troen, og det er vel godt at vide, at det er sådan med troen. I hvert fald følger vi en teologisk bevidsthed, Markusevangelistens!

I dag stikker den kristne kirke sit tidligste ansigt frem – vi er næsten 2000 år tilbage. Vi er bag om den lutherske tradition, den katolske kirke, den ortodokse kirke, vi er bag om kirkefædrene, vi er ved tolkningen af den nye tro.

Markus er det tidligste evangelium – budskabet som fortælling. Og som sagt vi er stadig ved bredden af Geneserat sø. Sidste søndag måtte Jesus gå ombord i en båd for at få plads til at undervise, for folk flokkedes omkring ham. Og nu samme aften siger Jesus til de tolv: "Lad os tage over på den anden bred."

Det er en programmatisk sætning. På overfladen helt almindelig, men under overfladen ny-skabende. For søen bliver på den ene side et billede på en grænse, der kan passeres, og det er godt, men på den anden side også en farlig passage, der truer med død. Og det er skidt. Det viser sig også, at disciplene ikke kan gennemføre programmet. Der fremstår en stor storm af vind, og de oprørte bølger er ved at få båden til at gå under. Efter at disciplene skrækslagne har vækket Jesus, truer han ad vinden og befaler den at være stille. "Ti stille, hold inde"! På samme måde som han tidligere har truet ad en dæmon. Og vinden lægger sig udmattet og en stor stilhed indtræder.

"Hvorfor er I bange", spørger Jesus. "Har I endnu ikke tro?" I parentes bemærket taler Matthæusevangeliet ti år senere om en lille tro, men det er ikke det, der står her. Her har de ikke fået troen endnu.

Hvad er det for en tro, Jesus taler om her? Det bliver på en måde afsløret i det følgende, hvor disciplene bliver grebet af en ny og stor angst, som har noget med Jesus at gøre. "Hvem er dog han, siden både vinden og havet adlyder ham?" Det er Jesus, de endnu ikke forstår – de har ikke fået troen endnu.

Stormen og havet indgik i beretninger om Guds skabelse af verden. Guds kamp med og sejr over det brusende hav som dæmonisk kaosmagt. Læserne forstod, og vi forstår, at Jesus er Gud lig, delagtig i den guddommelige skabermagt. Hvem er han? Han er Gud! Angsten griber disciplene, fordi de ikke forstår. Tremendum et fascinosum, som det også kaldes. Skræmmende og tiltrækkende.

Det er angsten for det ukendte, fremmede, guddommelige, numinøse.

60

Og Jonas-fortællingen spiller også med. Jonas og Jesus er i samme situation.

Ligesom Jonas er også Jesus ombord på en båd under et uvejr. Men Jesus er ikke i Jonas' rolle. Jesus er i Guds rolle. Med sit initiativ til bådturen virkeliggør Jesus det, som Jonas ikke ville og gennem bådturen ville flygte fra, men som Gud endte med at sætte igennem: rejsen til hedensk land og hedningernes inddragelse i frelsen. Der sker altså en vigtig rolleomvending. I Jonas' bog er Gud i stormen og tvinger Jonas i den rigtige retning. I dag ude på søen er det dæmonmagterne, der stormer og pisker en stemning op i den hensigt at bremse Jesu vej fra det jødiske til det hedenske.

70

Jesus er lig Gud, og det bliver nu tydeligt, at vi er i samme båd som Gud. Gud er i båden sammen med os på vej til de andre, de anderledes, dem udenfor, de fremmede, og det er de dæmoniske kræfter, der vil forhindre det og pisker havet op.

75

– Vi er alle i samme båd. Men sådan lever vi ikke. Enhver må sejle sin egen sø. Fællesskabet er altid truet. Mange vil sige, at der er mindre fællesskabsfølelse i dag end i 50'erne for eksempel. I dag er det de mange små interesse-fællesskaber, der lukker sig om sig selv. Og de kristne kirker er selv splittet.

80

I den kristne kirkes tidligste ansigt kan vi se, at vi er i samme båd – og Gud er med. Måske sover han, men han kan vækkes med sang, tak og skrig. Gud er ikke i tsunamien, i ulykken og lidelsen, men er i båden med os – i kamp for os og sig selv – for livet og de levende imod alle de livsødelæggende kræfter. Vi er på gyngende grund – sammen. Vi er alle på samme jord – kloden, der vugger i det uendelige univers, så smuk – blå – med os så sårbare.

85

I dag er vi ved troens spæde begyndelse. Og 20 år før Markus skrev sit evangelium, skrev Paulus i begyndelsen af 50'erne i sit brev til galaterne om ny skabelse. For Paulus ophævede troen på Kristus alle etniske forskelle i forhold til Gud. Forskellen mellem jødisk eller hedensk oprindelse betød ikke længere noget, fordi adskillelsen er overvundet i Kristustroen. I Markusevangeliet udfolder troen sig i en fortælling, og derfor kender disciplene ikke enden på historien, de ved ikke, at Jesus overvinder døden, derfor har de endnu ikke tro. Men det vidste Markus' læsere, tilhørere, og det véd vi. Og vi véd også, at vi

95

aldrig kommer længere, at vi stadig har brug for at få troen, tilliden, givet i
fortællingen om Jesus, der stiller stormen på søen på vej over til den anden side –
100 hedningernes land, hvor de spiser flæskesteg. Men det er først næste søndag.
Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler
105

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

10. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

110

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-kjaer-mullers-praediken-10-sondag-efter-trinitatis>

115

120

125

130

135